

Жилището си прави по старитѣ хралупати дървета. Понѣкога избира запусѣлитѣ гнѣзда, които искусно пригажда. Дъното постила съ листа, сламки, перошина, а покрива изгражда отѣ клечки.

Храни се съ орѣхи, лѣшници, семена, шишарки, пжпки, млади клонки, гжби и др. Не може да яде само горчивитѣ диви кестени, отѣ които се отровва,

Когато намѣрятъ храна въ изобилие, катеричкитѣ почватъ да приготвяватъ запаси за зимасъ. Натрупватъ храна на много мѣста: въ дупкитѣ на дърветата, подѣ камънитѣ, въ гнѣздата си. Въ нѣкои мѣста събиратъ гжбитѣ и ги забождатъ на нѣкоя остра клонка да съхнатъ.

Лощата — студена, дъждовита и вѣтровита есенъ, е много опасна за катеричкитѣ. Въ такова врѣмѣ тѣ се криятъ въ гнѣздата си и не смѣятъ да излѣзатъ вънъ да събиратъ храна. Настжпва зимата и ги заварва безѣ достатѣчно запаси. Тогава много катерички измиратъ отѣ гладъ.

Катеричкитѣ отглеждатъ два пжти презѣ лѣтото малки, които и като пораснатъ не се отдѣлятъ отѣ родителитѣ си. Често презѣ есенъта се събира стадо отъ 12—16 катерички — всички отѣ едно семейство, което обитава едно и сжщо мѣсто въ гората.

Въ горитѣ на Америка, Африка и Индия живѣятъ различни видове катерички, нѣкои отѣ които сж съвсемъ мѣнички и много интересни. Тѣ бързо се опитомяватъ.

Ето що разказва единъ господинъ за една такава африканска катеричка.

„Еднажъ ми подариха една малка катеричка. Макаръ, че бѣше вече възрастна, тя бѣше на голѣмина, колкото една мишка и можеше свободно да се скрие въ шепата ми.

„Следъ нѣколко дни катеричката съвсѣмъ се опитоми и почна безѣ страхъ да се движи и играе изъ стаята ми. Отѣ врѣме на време тя се спираше и съ умнитѣ си очи ме гледаше, когато пишехъ. Следъ това тя свикна да сѣда на мастилницата ми. Когато азъ посѣгнѣхъ да натопя писалката, тя скачаше на ржката ми и освобождаваше мастилницата.